

ἀπολυσάρι τό, ἀμάρι. *πολυσάρι Τηλ.
Ἐκ τοῦ οὗς. ἀπόλυσι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άρι.

Βλάστημα, βλαστός, νεαρός κλάδος: Ἄσμ.
Ἐπόλυκεν ἡ καρυδὰ κ' ἔβγαλε *πολυσάρι,
γιατὶ τὴν τριυρίσσει τὰ *μορφα παλληκάρια.

ἀπόλυσι ἡ, λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Καππ. (*Αραβάν.)
Πόντ. (Χαλδ.) ἀπόλ'σι Μακεδ. (Βλάστ.) ἀπόλ'σ' βόρ. ιδιῶμ.
πέλυσι Καλαβρ. (Χωρίο Ροχούδ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὗς. ἀπόλυσις.

1) Ἡ ἀπόλυσις τῆς ἐκκλησίας, ἡ λήξις τῆς λειτουργίας
καὶ ἀπομάκρυνσις τῶν πιστῶν ἐκ τοῦ ναοῦ κοιν. καὶ Καππ.
(*Αραβάν.) Πόντ. (Χαλδ.): Ἐκαμε ἀπόλυσι ὁ παππᾶς. Πῆγε
ἔς τὴν ἐκκλησίαν ἔς τὴν ἀπόλυσι κοιν. Συνών. ἀπόλυα 1,
ἀπόλυμα 1. 2) Ἀπόλυσις, ἄφεςις ἀπὸ τῆς στρατιωτι-
κῆς ὑποχρεώσεως Νάξ. (*Απύρανθ.) κ. ἀ.: Τὴν ἄλλην ἐβδο-
μάδα θὰ ῥθῃ ὁ ἴός μου ὅχι μὲ ἄδεια, μὲ τὴν ἀπόλυσίν σου.
Συνών. ἀπολυμός, ἄφεςις. 3) Ἐξοδος τῶν βοσκη-
μάτων πρὸς βοσκήν Καλαβρ. (Χωρίο Ροχούδ.) Συνών.
σκάρισμα, σκάρος.

ἀπολυσιά ἡ, *Ηπ. Πελοπν. (*Αρκαδ. Κορινθ. Μάν.)
Σῦρ. κ. ἀ. — Λεξ. Δημητρ. ἀπολ'σιὰ Στερελλ. (*Αράχ.)
ἀπουλ'σιὰ *Ηπ. (Χουλιαρ. κ. ἀ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀπο-
λυσιά Πελοπν. (Μάν.) *πουλ'σιὰ Εὐβ. (Στρόπον.) ἀμολυσᾶ
Ἰόνιοι Νῆσ. ἀμουλ'σιὰ *Ηπ. (Χουλιαρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολύω. Πβ. καὶ ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 24
(1912) 335 κέξ.

1) Ἀπόλυσις, ἄφεςις, οἶον ἀπὸ τοῦ σχολείου Στερελλ.
(*Αράχ.): Ἐγιν' ἀπολ'σιὰ. Συνών. ἀπόλυμα 2. β) Ἐλευ-
θερία, ἔλλειψις ἐπιτηρήσεως ἢ ἀπαγορεύσεως Ἰόνιοι Νῆσ.
Πελοπν. (*Αρκαδ.) Στερελλ. (*Αράχ.): Ἡῦρις ἀπουλ'σιὰ καὶ
τὰ *καμες βήσσαλο (ἦσο μόνος καὶ δὲν ἄφησες τίποτε) Ἀράχ.
Τὴν ἀμολυσᾶ τὴν παίρνει γι' ἀπεριποιᾶ ἡ γυναῖκα Ἰόνιοι
Νῆσ. || Φρ. Μέσα ὅξω κι ἀπολ'σιὰ, φεύγεστε νὰ φύγουμε (ἐν
παιγνιδίῳ) Ἀράχ. Τρέχει τῆς ἀπολυσιάς (ἐπὶ γυναικὸς ἡ
καὶ ἀνδρὸς ὑπόπτου ἠθικῆς) Ἀρκαδ. Συνών. ἀπολος 1.

γ) Ἐλευθερία πρὸς ξύλευσιν Σῦρ. 2) Ἀδεια πρὸς
βόσκησιν ποιμνίων εἰς ἀγρούς ἢ ἀμπελῶνας μετὰ τὴν
συγκομιδὴν τοῦ καρποῦ *Ηπ. (Χουλιαρ.) Πελοπν. (Κορινθ.
Μάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἀ.: Ἐχομε ἀμολυσᾶ ἔς τὰ
χωράφια Μάν. Γι'κι ἀμουλ'σιὰ ἡ ἀπουλ'σιὰ (ἐπετράπη ἡ
ἐλευθέρα βόσκησις) Χουλιαρ. Τώρα ἔς ἀπουλ'σες θὰ παχύ-
νουν τὰ γίδια Αἰτωλ. Συνών. ἀπολυσιῶνας 1. β) Ἡ ἐλευθέ-
τως παρεχομένη εἰς βοσκήν ἔκτασις Πελοπν.
(Κορινθ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Τὰ *καμε τὰ χωράφια ἀπο-
λυσᾶ ὥστερ' ἀπ' τὸ θέρο Κορινθ. Τὰ χωράφια γίν'καν
ἀπουλ'σιὰ. || Φρ. Ἀντεῖν' τό 'χ' ἀπουλ'σιὰ (ἐπὶ ἐλευθερια-
ζούσης γυναικὸς) Αἰτωλ. Συνών. ἀπολυσιῶνας 1 β.

3) Βόσκησις ἀγροῦ ἢ ἀμπελῶνος πρὸ τῆς συγκομιδῆς
ἐπὶ ζημίᾳ Στερελλ. (Αἰτωλ.): Γιὰ τ'ν ἀπουλ'σιὰ πῶκαμ' ἔς τοῦ
σ'τάρι μ' θὰ μ' πλιρώσ'ς τριάντα οὐκάδεις. Μὴ μ' κάμει κάμμιὰ
ἀπουλ'σιὰ, θὰ σᾶς πᾶν ἔς τοῦ δικαστήριου. 4) Ἡ ἡμέρα
καθ' ἣν ἀφίνουν τοὺς τράγους ἐλευθέρους πρὸς ἐπίβασιν
Εὐβ. (Στρόπον.) 5) Τὸ εἰς δεξαμενὰς συναγόμενον ὕδωρ
καὶ ἐκεῖθεν ἀπολνόμενον πρὸς ἄρδευσιν ἀγρῶν Λεξ.
Δημητρ.

ἀπολυσίδι τό, Κρήτ. (Σητ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. ἀπόλυσι καὶ τῆς καταλ. -ίδι.

Παραφυὰς δένδρου: Νὰ καθαρῶς τὴν ἀμυγδαλὰ ἀπὸ
τ' ἀπολυσίδι ἀπὸ βγαλε ἔς τὴ ρίζα Σητ. Τόσα ἀπολυσίδια
ἤβγαλε ἡ ἐλαιὰ γύρου γύρου ἀπὸ τὴ ρίζα! Κρήτ.

ἀπολυσιῶνας ὁ, Κρήτ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ. ἀ.
— Λεξ. Δημητρ. ἀπολυσῶνας Ἀθῆν. Ἀττικ. Θράκ. Νάξ.
(*Απύρανθ.) Πελοπν. (Βούρβουρ. Κορινθ.) ἀπολ'σῶνας
Σκῦρ. κ. ἀ. ἀπουλ'σῶνας Σάμ. Σκόπ. ἀμολυσῶνας Νίσυρ.
*μολυσῶνας Ρόδ. ἀμουλ'σῶνας Σάμ. ἀμολυσκιῶνας Νί-
συρ. ἀπουλ'σιῶνα ἡ, Μακεδ. (Βλάστ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)
ἀμολυσῶνα Πελοπν. (Τριφυλ.) ἀπολυσῶνα Ἀθῆν. *μο-
λυσῶνα Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. *Ορ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. ἀπόλυσι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ῶνας, παρ' ἣν καὶ -ῶνα, ἥτις προέκυψεν κατὰ παρα-
σηματισμὸν τῆς μετοχῆς (ιδ. ΓΧατζιδ. Einleit. 143, MNE
2, 122) εἴτε ἐκ τῆς Ἰταλ. καταλ. -one (ιδ. G Meyer Neugr.
Stud. 4, 100). Πβ. καὶ ΣΞανθοῦδ. ἐν Ἀθηνᾷ 26 (1914)
Λεξικογρ. Ἀρχ. 142 κέξ.

1) Ἀπόλυσις, ἐλευθερία πρὸς βόσκησιν ἀγρῶν ἢ ἀμπε-
λῶνων ὑπὸ ποιμνίων μετὰ τὴν συγκομιδὴν τοῦ καρποῦ
Κρήτ. Νίσυρ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Καλάβρυτ.) Ρόδ. Σάμ.
Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἀ.: Ἐγιν' ἀπολυσῶνας ἔς τ' ἀμπέλια
Βούρβουρ. Ἐθάρεψε πῶς εἶν' ἀμολυσκιῶνας κ' ἔβαλε τὰ
βόδια μέσ' ἔς τὸ χωράφι Νίσυρ. || Ἄσμ.

Κι ἂν μοῦ μαλώσῃ καὶ κἀνείς, τοῦ λέω εἶν' χειμῶνας,
κι ὁ δῆμαρχος ἐφῶναξε νὰ ἔναι ἀμολυσῶνας

Νίσυρ. Συνών. ἀπολυσῶ 2. β) Ἡ ἐλευθέτως παρε-
χομένη πρὸς βόσκησιν ἔκτασις Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κο-
νίστρ. *Ορ. κ. ἀ.) Πελοπν. (Κορινθ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.):
Ἀπουλ'σιῶνα γίν'καν τώρα τ' ἀμπέλια Αἰτωλ. Τὸ *καμαν
ἀπουλ'σιῶνα τοῦ χωράφι μ' οἱ τσουπάν'δεις αὐτόθι. Γιὰ
*μολυσῶνα πέρασες τὸ χωράφι μου τσαὶ μόλυσες τὰ ζᾶ
σου μέσα; Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Συνών. ἀπολυσῶ 2 β.

2) Ἡ μετὰ τὴν συγκομιδὴν τοῦ ἐλαιωκάρπου ἄδεια
πρὸς περισυλλογὴν τοῦ τυχόν ὑπολειφθέντος ἢ ἀμεληθέν-
τος καρποῦ ὑπὸ τῶν πενεστέρων Ἀθῆν. Ἀττικ. Σάμ. 3)
Ἐλευθερία, ἀπαλλαγὴ ἀπὸ ὑποχρεώσεως ἢ ἐλπίδος Κρήτ.
Νάξ. (*Απύρανθ.) Σκῦρ.: Τοῦ ὅσως τὸν ἀπολυσῶνα Κρήτ.
Ἡπρε δὲν ἀπολυσῶνα πῶς δὲ δὲν θέλει εὐτὴ καὶ τώρα
παδεύεται καὶ παίρνει μὴν ἄλλη Ἀπύρανθ. Πᾶρ' τονε πρᾶ
κ' εὐὸν τὸν ἀπολυσῶνα, μὴν ἀνεμένης πῶς θὰ σοῦ πέφουν
οἱ Ἀμερικᾶνοι σου λεφτὰ αὐτόθι. Ἐσερε τὸν ἀπολ'σῶνα του
το' ἔναι τώρα πῦρ τσαὶ μανία Σκῦρ. || Ἄσμ.

Ἀς πάρω τὴν ἀπόφαι καὶ τὸν ἀπολυσῶνα
ὁπῶς δὲ σὲ ξαναθωρῶ ποτὲς εἰς τὸν αἰῶνα

*Απύρανθ. 4) Ἐλευθερία ἐπίφογος Ἀθῆν. Θράκ. Μακεδ.
(Βλάστ.) Σκόπ.: Τρέχει ἔς τὸν ἀπολυσῶνα Θράκ. Τῆς ἔδωκε
ἀπολυσῶνα Ἀθῆν. Ἀχ, κατράνου, σὶ ἀπολ'κιν ἔς ν' ἀπουλ'-
σιῶνα! (κατράνου = μαύρη, κακομοῖρα) Βλάστ. || Φρ.
Τ' ἄφ'κι τοῦ σπῆτι τ' - τὴ γ'ναῖκα τ' *πουλ'σιῶνα (ἔδωκεν
ἐλευθερίαν ἐπίφογον) Βλάστ. 5) Ἀπόλυσις ἐργάτου ἡ
ὑπαλλήλου Λεξ. Δημητρ.: Τοῦ δώσανε τὸν ἀπολυσῶνα του.

ἀπολυσσῶ πολλαχ. ἀπολυσσῶ πολλαχ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. λυσσῶ.

Λυσσῶ σφόδρα, πάσχω λύσαν, μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου
ἐκδηλοῦντος ἔκτασιν διὰ σφοδρὰν ὀργήν, ἐπιθυμίαν κττ.:
Ποίημ.

Βρέ, δὲν ἀπολυσσάζατε, διαόλου περιδρόμοι
ΓΣουρῇ Ἀπαντ. 2, 266.

ἀπολυστήρα ἡ, ἀμάρι. ἀπουλ'στήρα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολύω.

Ὁ κρουνὸς διὰ τοῦ ὁποίου ἐκρέει τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν
δεξαμενῶν: Ξιβούλλου σ' τ'ν ἀπουλ'στήρα νὰ τρέξ' τοῦ νιρὸ
γιὰ νὰ ποντίσουμι. Συνών. ἀπολύστρα.

